

Ustawa

z dnia ...

o zmianie ustawy o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń, zakładami reasekuracji i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego oraz niektórych innych ustaw^{1) 2)}

Art. 1. W ustawie z dnia 15 kwietnia 2005 r. o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń, zakładami reasekuracji i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego (Dz. U. Nr 83, poz. 719, z późn. zm.³⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3:

a) w pkt 3 dodaje się lit. i w brzmieniu:

„i) zarządzającego alternatywnym funduszem inwestycyjnym;”;

b) pkt 11 otrzymuje brzmienie:

„11) sektor finansowy – sektor, który tworzy co najmniej jeden podmiot z sektora bankowego, ubezpieczeniowego lub usług inwestycyjnych, zwanych dalej „sektorami”;”;

c) pkt 21 otrzymuje brzmienie:

„21) zainteresowane organy nadzoru:

a) krajowy organ nadzoru lub zagraniczne organy nadzoru, sprawujące nadzór skonsolidowany lub dodatkowy nad podmiotami wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego, w rozumieniu regulacji sektorowych,

¹⁾ Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/89/UE z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie zmiany dyrektyw 98/78/WE, 2002/87/WE, 2006/48/WE i 2009/138/WE w odniesieniu do dodatkowego nadzoru nad podmiotami finansowymi konglomeratu finansowego (Dz. Urz. UE L 326 z 8.12.2011, s. 113).

²⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe oraz ustawę z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej.

³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 157, poz. 1119, Dz. U. z 2009 r. Nr 42, poz. 341 oraz z 2012 r. poz. 1385.

w szczególności nadzór nad podmiotem dominującym najwyższego szczebla w sektorze,

b) koordynatora lub koordynatora zagranicznego,

c) inne organy nadzoru wskazane przez organy, o których mowa w lit. a i b;”;

2) w art. 4:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Konglomerat finansowy oznacza grupę lub podgrupę, na czele której stoi podmiot regulowany albo grupę lub podgrupę, w której co najmniej jeden z podmiotów zależnych jest podmiotem regulowanym, spełniającą łącznie następujące warunki:

1) w przypadku gdy na czele grupy lub podgrupy stoi podmiot regulowany:

a) podmiot ten jest podmiotem dominującym podmiotu sektora finansowego, podmiotem posiadającym znaczący udział kapitałowy w podmiocie sektora finansowego lub podmiotem powiązany z podmiotem sektora finansowego poprzez umowę o zarządzanie, o której mowa w art. 7 § 1 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych, inną umowę o podobnym charakterze lub w taki sposób, że dany podmiot ma wpływ na kierowanie polityką finansową i operacyjną innego podmiotu,

b) co najmniej jeden z podmiotów w grupie lub podgrupie prowadzi działalność w sektorze ubezpieczeniowym i co najmniej jeden z nich prowadzi działalność w sektorze bankowym lub w sektorze usług inwestycyjnych,

c) skonsolidowana lub zagregowana działalność podmiotów wchodzących w skład grupy lub podgrupy prowadzących działalność w sektorze ubezpieczeniowym oraz podmiotów prowadzących działalność w sektorze bankowym i w sektorze usług inwestycyjnych jest znacząca w rozumieniu art. 6 ust. 2 lub 3;

2) w przypadku gdy co najmniej jeden z podmiotów zależnych w grupie lub podgrupie jest podmiotem regulowanym:

a) działalność grupy lub podgrupy jest prowadzona głównie w sektorze finansowym w rozumieniu art. 6 ust. 1,

b) co najmniej jeden z podmiotów w grupie lub podgrupie prowadzi działalność w sektorze ubezpieczeniowym i co najmniej z nich jeden prowadzi działalność w sektorze bankowym lub w sektorze usług inwestycyjnych,

c) skonsolidowana lub zagregowana działalność podmiotów grupy lub podgrupy prowadzących działalność w sektorze ubezpieczeń oraz podmiotów prowadzących działalność w sektorze bankowym i w sektorze usług inwestycyjnych jest znacząca w rozumieniu art. 6 ust. 2 lub 3.”,

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Informacje, o których mowa w ust. 2, koordynator przekazuje także zagranicznym organom nadzoru, które udzieliły zezwolenia podmiotom regulowanym w grupie, zagranicznemu organowi nadzoru państwa, w którym mieści się siedziba zarządu dominującego podmiotu nieregulowanego, oraz Wspólnemu Komitetowi Europejskich Urzędów Nadzoru, zwanemu dalej „Wspólnym Komitetem”.”;

3) w art. 6 po ust. 6 dodaje się ust. 6a i 6b w brzmieniu:

„6a. Spółkę zarządzającą zalicza się do sektora, do którego należy ona w ramach grupy. Jeżeli spółka nie należy wyłącznie do jednego sektora w ramach grupy, zalicza się ją do najmniej istotnego sektora w konglomeracie finansowym.

6b. Zarządzającego alternatywnym funduszem inwestycyjnym zalicza się do sektora, do którego należy on w ramach grupy. Jeżeli zarządzający nie należy wyłącznie do jednego sektora w ramach grupy, zalicza się go do najmniej istotnego sektora w konglomeracie finansowym.”;

4) po art. 6 dodaje się art. 6a w brzmieniu:

„Art. 6a. Koordynator może, jeżeli jest to szczególnie przydatne dla celów nadzoru uzupełniającego i po zasięgnięciu opinii zainteresowanych organów nadzoru, zastąpić lub uzupełnić kryterium, o którym mowa w art. 6 ust. 1, kryterium opartym na:

- 1) strukturze przychodów lub
- 2) działalności pozabilansowej, lub
- 3) sumie zarządzanych aktywów.”;

5) w art. 9:

a) dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1,

b) dodaje się ust. 2 i 3 w brzmieniu:

„2. Jeżeli grupa spełniając warunek, o którym mowa w art. 6 ust 2, nie spełnia warunku, o którym mowa w art. 6 ust. 3, koordynator, po zasięgnięciu opinii zainteresowanych organów nadzoru, może, w drodze decyzji skierowanej do podmiotu wiodącego, ustalić, że grupa nie będzie podlegała nadzorowi uzupełniającemu, jeżeli ze względu na cele nadzoru uzupełniającego byłoby to niewłaściwe lub mylące.

3. O decyzjach podjętych zgodnie z ust. 1 lub 2 koordynator informuje zainteresowane organy nadzoru sprawujące nadzór nad podmiotami wchodzącymi w skład grup, których dotyczą te decyzje.”;

6) po art. 9 dodaje się art. 9a w brzmieniu:

„Art. 9a. W celu stwierdzenia spełnienia przez grupę warunków, o których mowa w art. 6 lub art. 9, koordynator, po zasięgnięciu opinii zainteresowanych organów nadzoru, może:

- 1) wyłączyć podmiot wchodzący w skład konglomeratu przy obliczaniu wskaźników, o których mowa w art. 26, chyba że podmiot przeniósł siedzibę z państwa członkowskiego do państwa niebędącego państwem członkowskim, a istnieją przesłanki pozwalające na stwierdzenie, że podmiot przeniósł siedzibę, aby przestać być objętym nadzorem uzupełniającym;
- 2) uwzględniać zgodność z progami procentowymi przewidzianymi w art. 6 ust. 1 i 2 przez trzy kolejne lata obrotowe niezależnie od zmian w przepisach prawa lub nie uwzględniać takiej zgodności, jeżeli w strukturze grupy zachodzą znaczące zmiany;
- 3) wyłączyć jeden znaczący udział kapitałowy lub większą liczbę znaczących udziałów kapitałowych w mniej istotnym sektorze, jeżeli udziały te mają decydujące znaczenie dla zidentyfikowania konglomeratu finansowego i łącznie nie są istotne do celów sprawowania nadzoru uzupełniającego.”;

7) w art. 24:

a) w ust. 4 w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) informacje dotyczące struktury prawnej, systemu zarządzania i struktury organizacyjnej podmiotów regulowanych należących do konglomeratu

finansowego, uwzględniając również podmioty nieregulowane będące podmiotami zależnymi oraz znaczące oddziały.”,

b) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Informacje, o których mowa w ust. 4 pkt 3, dotyczące podmiotów regulowanych, powinny być publikowane przez podmiot wiodący w sposób wyczerpujący albo poprzez odniesienia do informacji równoważnych.”;

8) w art. 55:

a) dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1,

b) dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Pisemne uzgodnienia koordynacyjne obowiązujące na mocy regulacji sektorowych zawierają porozumienia dotyczące współpracy, o których mowa w ust. 1.”;

9) po art. 55 dodaje się art. 55a w brzmieniu:

„Art. 55a. Za zapewnienie odpowiedniej koordynacji i współpracy z właściwymi organami nadzoru państw niebędących państwami członkowskimi odpowiadają kolegia nadzorcze ustanowione na mocy regulacji sektorowych.”;

10) w art. 57:

a) w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) struktury prawnej grupy, jej systemu zarządzania i struktury organizacyjnej z uwzględnieniem wszystkich podmiotów regulowanych, podmiotów nieregulowanych będących podmiotami zależnymi i znaczących oddziałów należących do konglomeratu finansowego, podmiotów posiadających bezpośrednio lub pośrednio akcje lub prawa z akcji podmiotów dominujących najwyższego szczebla w liczbie zapewniającej osiągnięcie albo przekroczenie 10% ogólnej liczby głosów w organie stanowiącym lub udziału w kapitale zakładowym, a także organów nadzoru właściwych dla podmiotów w grupie;”,

b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Koordynator przekazuje Wspólnemu Komitetowi informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i art. 24 ust. 4 pkt 3, niezwłocznie po ich otrzymaniu.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2012 r. poz. 1376, 1385 i 1529) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4 w ust. 1:

a) pkt 28 i 29 otrzymują brzmienie:

„28) instytucja dominująca w państwie członkowskim – instytucję kredytową lub bank krajowy, w stosunku do których podmiotem zależnym lub blisko powiązany w rozumieniu pkt 15 lit. a jest instytucja kredytowa, instytucja finansowa lub bank krajowy, oraz które nie są podmiotami zależnymi w stosunku do instytucji kredytowej działającej na podstawie zezwolenia udzielonego w tym samym państwie, instytucji finansowej lub dominującego podmiotu nieregulowanego w rozumieniu art. 3 pkt 5 ustawy o nadzorze uzupełniającym, z siedzibą na terytorium tego samego państwa, lub banku krajowego;

29) podmiot dominujący w holdingu finansowym w państwie członkowskim – podmiot dominujący w holdingu finansowym lub hybrydowym, który nie jest podmiotem zależnym w stosunku do instytucji kredytowej działającej na podstawie zezwolenia udzielonego w tym samym państwie ani w stosunku do instytucji finansowej lub dominującego podmiotu nieregulowanego w rozumieniu art. 3 pkt 5 ustawy o nadzorze uzupełniającym, mających siedzibę na terytorium tego samego państwa, lub nie jest podmiotem zależnym w stosunku do banku krajowego, jeżeli podmiot ten ma siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;”

b) po pkt 29a dodaje się pkt 29b w brzmieniu:

„29b) podmiot dominujący w holdingu mieszanym w państwie członkowskim – podmiot dominujący w holdingu mieszanym, który nie jest podmiotem zależnym w stosunku do instytucji kredytowej działającej na podstawie zezwolenia udzielonego w tym samym państwie lub w stosunku do dominującego podmiotu nieregulowanego w rozumieniu art. 3 pkt 5 ustawy o nadzorze uzupełniającym z siedzibą na terytorium tego samego państwa, lub nie jest podmiotem zależnym w stosunku do banku krajowego, jeżeli podmiot ten ma siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;”

c) pkt 30 i 31 otrzymują brzmienie:

„30) unijna instytucja dominująca – instytucję dominującą w państwie członkowskim, która nie jest podmiotem zależnym w stosunku do instytucji kredytowej lub banku

krajowego ani instytucji finansowej lub dominującego podmiotu nieregulowanego w rozumieniu art. 3 pkt 5 ustawy o nadzorze uzupełniającym, z siedzibą na terytorium państwa członkowskiego;

31) unijny podmiot dominujący w holdingu finansowym – podmiot dominujący w holdingu finansowym w państwie członkowskim, który nie jest podmiotem zależnym w stosunku do instytucji kredytowej lub banku krajowego, ani instytucji finansowej lub dominującego podmiotu nieregulowanego w rozumieniu art. 3 pkt 5 ustawy o nadzorze uzupełniającym, z siedzibą na terytorium państwa członkowskiego;”

d) dodaje się pkt 32 w brzmieniu:

„32) unijny podmiot dominujący w holdingu mieszanym – podmiot dominujący w holdingu mieszanym w państwie członkowskim, który nie jest podmiotem zależnym w stosunku do instytucji kredytowej lub banku krajowego, ani instytucji finansowej lub dominującego podmiotu nieregulowanego w rozumieniu art. 3 pkt 5 ustawy o nadzorze uzupełniającym, z siedzibą na terytorium państwa członkowskiego.”;

2) w art. 141f:

a) w ust. 6 pkt 2 – 7 otrzymują brzmienie:

„2) podmiotem dominującym wobec banku jest podmiot dominujący w holdingu finansowym w państwie członkowskim, podmiot dominujący w holdingu mieszanym w państwie członkowskim, unijny podmiot dominujący w holdingu finansowym albo unijny podmiot dominujący w holdingu mieszanym – sprawuje Komisja Nadzoru Finansowego;

3) podmiotem dominującym wobec instytucji kredytowej jest podmiot dominujący w holdingu finansowym w państwie członkowskim, podmiot dominujący w holdingu mieszanym w państwie członkowskim, unijny podmiot dominujący w holdingu finansowym albo unijny podmiot dominujący w holdingu mieszanym – sprawuje władza nadzorcza, która udzieliła zezwolenia na prowadzenie działalności instytucji kredytowej;

4) unijny podmiot dominujący w holdingu finansowym, unijny podmiot dominujący w holdingu mieszanym, podmiot dominujący w holdingu finansowym albo podmiot dominujący w holdingu mieszanym w państwie członkowskim jest podmiotem

dominującym wobec instytucji kredytowych, działających na podstawie zezwoleń udzielonych w państwach członkowskich – sprawuje władza nadzorcza, która udzieliła zezwolenia na prowadzenie działalności instytucji kredytowej z państwa, w którym ma siedzibę unijny podmiot dominujący w holdingu finansowym, unijny podmiot dominujący w holdingu mieszanym, podmiot dominujący w holdingu finansowym albo podmiot dominujący w holdingu mieszanym;

5) unijny podmiot dominujący w holdingu finansowym, unijny podmiot dominujący w holdingu mieszanym, podmiot dominujący w holdingu finansowym z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo podmiot dominujący w holdingu mieszanym z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest podmiotem dominującym wobec banku krajowego i instytucji kredytowych – sprawuje Komisja Nadzoru Finansowego;

6) instytucje finansowe z siedzibą w różnych państwach członkowskich lub dominujące podmioty nieregulowane w rozumieniu art. 3 pkt 5 ustawy o nadzorze uzupełniającym, z siedzibą na terytorium różnych państw członkowskich, są podmiotami dominującymi wobec banku lub instytucji kredytowych działających na podstawie zezwoleń udzielonych w państwach członkowskich, w których mają siedziby te instytucje finansowe lub dominujące podmioty nieregulowane – sprawuje władza nadzorcza, która udzieliła zezwolenia na prowadzenie działalności bankowi lub instytucji kredytowej o najwyższej sumie bilansowej;

7) instytucja finansowa lub dominujący podmiot nieregulowany w rozumieniu art. 3 pkt 5 ustawy o nadzorze uzupełniającym jest podmiotem dominującym wobec banku lub instytucji kredytowych działających na podstawie zezwoleń udzielonych w państwach członkowskich innych niż państwo siedziby tej instytucji finansowej lub dominującego podmiotu nieregulowanego – sprawuje władza nadzorcza, która udzieliła zezwolenia na prowadzenie działalności bankowi lub instytucji kredytowej o najwyższej sumie bilansowej, a bank lub instytucję kredytową uważa się za podmioty zależne od unijnego podmiotu dominującego w holdingu finansowym albo unijnego podmiotu dominującego w holdingu mieszanym.”,

b) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

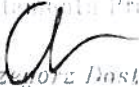
„9. W celu dokonania uzgodnienia, o którym mowa w ust. 8, właściwe władze nadzorcze mogą zasięgnąć opinii unijnej instytucji dominującej, unijnego podmiotu

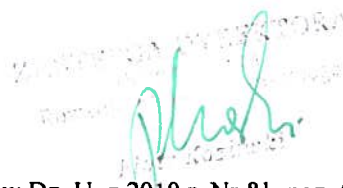
dominującego w holdingu finansowym, unijnego podmiotu dominującego w holdingu mieszanym albo instytucji kredytowej lub banku o najwyższej sumie bilansowej, o których mowa w ust. 6.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (Dz. U. z 2010 r. Nr 11, poz. 66, z późn. zm.⁴⁾) w art. 2 w ust. 1 w pkt 5c lit. b otrzymuje brzmienie:

„b) jest podmiotem zależnym od dominującego podmiotu ubezpieczeniowego lub dominującego podmiotu nieregulowanego lub zakładu ubezpieczeń mającego siedzibę w państwie niebędącym państwem członkowskim Unii Europejskiej lub zakładu reasekuracji mającego siedzibę w państwie niebędącym państwem członkowskim Unii Europejskiej, lub”.

Art. 4. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Za zgodność z
względem prawym
i redakcyjnym
KASJAN DYREKTORA
Departamentu Prawnego

Grzegorz Dostatni

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2010 r. Nr 81, poz. 530, Nr 126, poz. 853 i Nr 127, poz. 858, z 2011 r. Nr 75, poz. 398, Nr 80, poz. 432, Nr 106, poz. 622, Nr 112, poz. 654, Nr 133, poz. 767, Nr 205, poz. 1210 i Nr 232, poz. 1378, z 2012 r. poz. 596, 1385 i 1529 oraz z 2013 r. poz. 53.

UZASADNIENIE

Niniejszy projekt przewiduje zmiany w przepisach ustawy z dnia 15 kwietnia 2005 r. o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego (Dz. U. Nr 83, poz. 719, z późn. zm.), zwaną dalej „ustawą o nadzorze uzupełniającym”, ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2012 r. poz. 1376, z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (Dz. U. z 2010 r. Nr 11, poz. 66, z późn. zm.) – w związku z koniecznością wdrożenia do polskiego systemu prawa postanowień dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/89/UE z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie zmiany dyrektyw 98/78/WE, 2002/87/WE, 2006/48/WE i 2009/138/WE w odniesieniu do dodatkowego nadzoru nad podmiotami finansowymi konglomeratu finansowego, zwanej dalej „dyrektywą 2011/89/WE”. Przepisy projektowanej ustawy wynikają więc bezpośrednio z implementacji przedmiotowej dyrektywy.

Dyrektywa 2011/89/WE ma na celu zwiększenie spójności pomiędzy celami dyrektywy 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi konglomeratu finansowego¹⁾, zwaną dalej „dyrektywą 2002/87/WE” i dyrektyw 73/239/EWG²⁾ i 92/49/EWG³⁾ oraz dyrektyw 98/78/WE⁴⁾, 2002/83/WE⁵⁾, 2004/39/WE⁶⁾, 2005/68/WE⁷⁾, 2006/48/WE⁸⁾, 2006/49/WE⁹⁾ i 2009/65/WE¹⁰⁾,

¹⁾ Dz. U. L 35 z 11.2.2003, s. 1.

²⁾ Pierwsza dyrektywa Rady 73/239/EWG z dnia 24 lipca 1973 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do podejmowania i prowadzenia działalności w dziedzinie ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie (Dz. U. L 228 z 16.8.1973, s. 3).

³⁾ Dyrektywa Rady 92/49/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie (trzecia dyrektywa w sprawie ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie) (Dz. U. L 228 z 11.8.1992, s. 1).

⁴⁾ Dyrektywa 98/78/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 1998 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad zakładami ubezpieczeń i zakładami reasekuracji w grupach ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych (Dz. U. L 330 z 5.12.1998, s. 1).

⁵⁾ Dyrektywa 2002/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 listopada 2002 r. dotycząca ubezpieczeń na życie (Dz. U. L 345 z 19.12.02, s. 1).

⁶⁾ Dyrektywa 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych (Dz. U. L 145 z 30.4.2004, s. 1).

⁷⁾ Dyrektywa 2005/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 listopada 2005 r. w sprawie reasekuracji (Dz. U. L 323 z 9.12.2005, s. 1).

⁸⁾ Dyrektywa 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. odnosząca się do podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe (Dz. U. L 177 z 30.6.2006, s. 1).

⁹⁾ Dyrektywa 2006/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie adekwatności kapitałowej firm inwestycyjnych i instytucji kredytowych (Dz. U. L 177 z 30.6.2006, s. 201).

2009/138/WE¹¹⁾ i 2011/61/UE¹²⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady, z drugiej strony, aby umożliwić odpowiedni dodatkowy nadzór nad zakładami ubezpieczeń i grupami bankowymi, w tym również w przypadku gdy są one częścią finansowej struktury holdingowej o działalności mieszanej. W związku z powyższym zmiany wprowadzone dyrektywą 2011/89/WE zmierzają głównie do aktualizacji przepisów odnoszących się do dodatkowego nadzoru nad podmiotami konglomeratu finansowego i zapewnienia ich spójności z przepisami sektorowymi. Należy więc podkreślić, że nie wszystkie przepisy wprowadzone dyrektywą 2011/89/WE wymagają transpozycji do prawa polskiego. Zbędne jest na gruncie prawa polskiego wprowadzanie tych przepisów, które harmonizują brzmienie dyrektywy 2002/87/WE z dyrektywami sektorowymi, a także przepisów skierowanych do organów Unii Europejskiej, zwłaszcza Komisji Europejskiej i Europejskich Urzędów Nadzoru.

W art. 1 pkt 1 i 2 projektu proponuje się wdrożenie do ustawy o nadzorze uzupełniającym zmian wprowadzonych w art. 2 pkt 1 dyrektywy 2011/89/WE dotyczących nowych definicji „zarządzającego alternatywnym funduszem inwestycyjnym” (art. 1 pkt 1 lit. a projektu), „sektora finansowego” (art. 1 pkt 1 lit. b projektu), „zainteresowanych organów nadzoru” (art. 1 pkt 1 lit. c projektu) oraz „konglomeratu finansowego” (art. 1 pkt 2 projektu).

Art. 1 pkt 3 projektu implementuje art. 2 pkt 2 lit. a dyrektywy 2011/89/WE w zakresie klasyfikacji spółki zarządzającej i zarządzającego alternatywnym funduszem inwestycyjnym do danego sektora.

Art. 1 pkt 4 projektu wdraża art. 2 pkt 2 lit. c dyrektywy 2011/89/WE dotyczący dodatkowych parametrów wykorzystywanych do celów nadzoru uzupełniającego. Konieczne jest monitorowanie i kontrolowanie potencjalnego ryzyka grupowego, na które narażony jest konglomerat finansowy.

¹⁰⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (Dz. U. L 302 z 17.11.2009, s. 32).

¹¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wypłacalność II) (Dz. U. L 335 z 17.12.2009, s. 1).

¹²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (Dz. U. L 174 z 1.7.2011, s. 1).

Art. 1 pkt 5 projektu implementuje art. 2 pkt 2 lit. a dyrektywy 2011/89/WE w zakresie regulacji możliwości decydowania przez koordynatora o niepodleganiu przez grupę nadzorowi uzupełniającemu.

Art. 1 pkt 6 projektu stanowi implementację art. 2 pkt 2 lit. b dyrektywy 2011/89/WE w zakresie regulacji dotyczącej możliwości podejmowania przez koordynatora decyzji o nieobejmowaniu danej grupy nadzorem uzupełniającym.

Art. 1 pkt 7 projektu implementują art. 2 pkt 8 dyrektywy 2011/89/WE. W celu zapewnienia odpowiedniego nadzoru uzasadnione jest monitorowanie struktury prawnej, systemu zarządzania oraz struktury organizacyjnej, z uwzględnieniem wszystkich podmiotów regulowanych, podmiotów nieregulowanych oraz znaczących oddziałów banków i zakładów ubezpieczeń prowadzących działalność transgraniczną.

Art. 1 pkt 8 i 9 projektu wdraża art. 2 pkt 11 dyrektywy 2011/89/WE. Kompleksowe i odpowiednie monitorowanie ryzyka grupowego w dużych, złożonych, prowadzących działalność na skalę międzynarodową konglomeratach finansowych, a także nadzór nad polityką kapitałową prowadzoną w skali takich grup są możliwe tylko wtedy, gdy właściwe organy gromadzą informacje nadzorcze i planują środki nadzoru, wykraczając poza krajowy zakres swoich uprawnień. Konieczne jest zatem, aby właściwe organy koordynowały działania w zakresie dodatkowego nadzoru nad konglomeratami finansowymi prowadzącymi działalność na skalę międzynarodową w gronie właściwych organów, które uznaje się za najbardziej odpowiednie do sprawowania dodatkowego nadzoru nad danym konglomeratem finansowym. Kolegium stosownych właściwych organów dla danego konglomeratu finansowego powinno stanowić odzwierciedlenie uzupełniającego charakteru nadzoru sprawowanego na podstawie zmienianej ustawy i jako takie nie powinno powielać lub zastępować działań istniejących kolegiów dla podgrupy bankowej i podgrupy ubezpieczeniowej w ramach tych konglomeratów finansowych, lecz raczej powinno zapewnić wartość dodaną w stosunku do nich. Kolegium dla konglomeratu finansowego powinno powstawać jedynie w przypadku gdy nie istnieje kolegium sektorowe dla sektora bankowego ani dla sektora ubezpieczeniowego.

Art. 1 pkt 10 lit. a projektu stanowi implementację art. 2 pkt 12 dyrektywy 2011/89/WE.

Art. 1 pkt 10 lit. b projektu implementuje art. 2 pkt 13 dyrektywy 2011/89/WE. Dodatkowy nadzór nad dużymi, złożonymi, prowadzącymi działalność na skalę

międzynarodową konglomeratami finansowymi, wymaga koordynacji w całej Unii, aby mógł przyczynić się do stabilności międzynarodowego rynku usług finansowych.

Art. 2 pkt 1 wdraża art. 3 pkt 2 dyrektywy 2011/89/WE do ustawy – Prawo bankowe w zakresie zmienionego brzmienia pojęć: instytucji dominującej w państwie członkowskim, podmiotu dominującego w holdingu finansowym w państwie członkowskim, podmiotu dominującego w holdingu mieszanym w państwie członkowskim, unijnej instytucji dominującej, unijnego podmiotu dominującego w holdingu finansowym oraz unijnego podmiotu dominującego w holdingu mieszanym.

Art. 2 pkt 2 jest wdrożeniem art. 3 pkt 15 i 16 dyrektywy 2011/89/WE w kontekście nadzoru skonsolidowanego nad bankami krajowymi.

Art. 1 dyrektywy 2011/89/WE dotyczy zmian w treści poszczególnych przepisów dyrektywy 98/78/WE. Konsekwencją implementacji art. 1 będą zmiany w treści przepisów ustawy o działalności ubezpieczeniowej i wydanych na jej podstawie aktów wykonawczych.

W związku z rozszerzeniem zakresu podmiotowego nadzoru dodatkowego na krajowe zakłady ubezpieczeń (art. 1 pkt 2 dyrektywy 2011/89/WE), krajowe zakłady reasekuracji, zagraniczne zakłady ubezpieczeń mające siedzibę w państwie członkowskim Unii Europejskiej i zagraniczne zakłady reasekuracji mające siedzibę w państwie członkowskim Unii Europejskiej, będące podmiotami zależnymi dominujących podmiotów nieregulowanych powstaje konieczność zmiany definicji nadzoru dodatkowego zawartego w art. 2 ust. 1 pkt 5c ustawy o działalności ubezpieczeniowej. W związku z powyższym proponuje się zmianę treści art. 2 ust. 1 pkt 5c lit. b.

Konsekwencją zmiany definicji nadzoru dodatkowego będzie zmiana definicji ubezpieczeniowej grupy kapitałowej. W skład ubezpieczeniowej grupy kapitałowej będzie mógł wchodzić (oprócz podmiotów wymienionych w dotychczas obowiązującym art. 2 ust. 1 pkt 12 ustawy o działalności ubezpieczeniowej) dominujący podmiot nieregulowany, jeżeli jest on podmiotem dominującym zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji podlegającego nadzorowi dodatkowemu.

Zgodnie z treścią art. 1 pkt 2 dyrektywy 2011/89/WE zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji, którego podmiot dominujący jest dominującym podmiotem nieregulowanym podlega nadzorowi dodatkowemu zgodnie z art. 5 ust. 2 oraz art. 6, 8 i 10 dyrektywy 98/78/WE. W związku z powyższym konieczne będzie wydanie przez Ministra Finansów rozporządzeń zmieniających następujące rozporządzenia:

1) rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 25 września 2009 r. w sprawie rocznych sprawozdań zakładów ubezpieczeń dotyczących transakcji przeprowadzanych w ubezpieczeniowej grupie kapitałowej (Dz. U. Nr 172 poz. 1336), wydanego na podstawie art. 173 ust. 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej;

2) rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 25 września 2009 r. w sprawie rocznych sprawozdań zakładów reasekuracji dotyczących transakcji przeprowadzanych w ubezpieczeniowej grupie kapitałowej (Dz. U. Nr 169, poz. 1328), wydanego na podstawie art. 223zzf ust. 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej.

Zgodnie z treścią art. 1 pkt 4 dyrektywy 2011/89/WE sprawowanie nadzoru dodatkowego przez właściwe organy nadzoru nie oznacza sprawowania nadzoru nad podmiotami będącymi podmiotami dominującymi zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji objętych nadzorem dodatkowym, tzn.: zakładami ubezpieczeń z siedzibą w państwie niebędącym państwem członkowskim Unii Europejskiej, zakładami reasekuracji z siedzibą w państwie niebędącym państwem członkowskim Unii Europejskiej, dominującymi podmiotami ubezpieczeniowymi, dominującymi podmiotami nieregulowanymi oraz mieszanymi dominującymi podmiotami ubezpieczeniowymi rozpatrywanymi indywidualnie. W związku z powyższym nie zachodzi potrzeba wprowadzenia zmian w ustawie o działalności ubezpieczeniowej polegającej na wprowadzeniu przepisów dotyczących sprawowania przez organ nadzoru nad ww. podmiotami rozpatrywanymi indywidualnie.

Art. 1 pkt 6 dyrektywy 2011/89/WE (w odniesieniu do zmian w art. 10 ust. 1 dyrektywy 98/78/WE) oraz art. 1 pkt 7 dyrektywy 2011/89/WE zostaną implementowane do ustawy o działalności ubezpieczeniowej poprzez wydanie przez Ministra Finansów rozporządzeń zmieniających następujące rozporządzenia:

1) rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 6 lutego 2006 r. w sprawie szczegółowego sposobu ustalania środków własnych krajowych zakładów ubezpieczeń wchodzących w skład ubezpieczeniowej grupy kapitałowej (Dz. U. Nr 20, poz. 156 oraz z 2009 r. Nr 173, poz. 1347), wydanego na podstawie art. 148 ust. 8 ustawy o działalności ubezpieczeniowej;

2) rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 25 września 2009 r. w sprawie szczegółowego sposobu ustalania środków własnych krajowych zakładów reasekuracji wchodzących w skład

ubezpieczeniowej grupy kapitałowej (Dz. U. Nr 173, poz. 1346) wydanego na podstawie art. 223zw ust. 12 ustawy o działalności ubezpieczeniowej;

3) rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie kwartalnych i dodatkowych rocznych sprawozdań finansowych i statystycznych zakładów ubezpieczeń (Dz. U. Nr 248, poz. 1654) wydanego na podstawie art. 169 ust. 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej;

4) rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie kwartalnych i dodatkowych rocznych sprawozdań finansowych i statystycznych zakładów reasekuracji (Dz. U. Nr 256, poz. 1720) wydanego na podstawie art. 223zdz ust. 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej.

Art. 4 dyrektywy 2011/89/WE dotyczy zmian w poszczególnych przepisach tytułu IV dyrektywy 2009/138/WE (Wypłacalność II) „Nadzór nad zakładami ubezpieczeń i zakładami reasekuracji w grupach”. W związku z koniecznością implementacji przepisów dyrektywy Wypłacalność II do krajowego porządku prawnego w Ministerstwie Finansów został opracowany projekt założeń do ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej. Przedmiotowy projekt założeń został ujęty w „Wykazie prac legislacyjnych i pozalegisacyjnych Rady Ministrów na 2012 r.” W rozdziale 15 założeń „Nadzór nad zakładami ubezpieczeń i zakładami reasekuracji w grupach” uwzględniono zmiany w treści poszczególnych przepisów dyrektywy Wypłacalność II wynikające z art. 4 dyrektywy 2011/89/WE.

Wejście w życie projektowanej ustawy nie wpłynie na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego. Stosownie do art. 50 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.), zauważyć należy, iż w wyniku zaproponowanych w projekcie rozwiązań nie dojdzie do zmiany poziomu wydatków jednostek sektora finansów publicznych w stosunku do wielkości wynikających z obowiązujących przepisów, w związku z czym nie ma konieczności zamieszczania w projekcie maksymalnego limitu tych wydatków.

Stosownie do § 11a uchwały nr 49 Rady Ministrów z dnia 19 marca 2002 r. Regulamin pracy Rady Ministrów (M. P. Nr 13, poz. 221, z późn. zm.) projekt zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny.

Projekt ustawy według wstępnej oceny wnioskodawcy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Proponowane przepisy nie mieszczą się – w opinii projektodawcy – w zakresie przedmiotowym zagadnień podlegających konsultacjom z Europejskim Bankiem Centralnym, zgodnie z art. 2 ust. 1 decyzji Rady z dnia 29 czerwca 1998 r. (98/415/WE) w sprawie konsultacji Europejskiego Banku Centralnego udzielanych władzom krajowym w sprawie projektów przepisów prawnych.

Projekt nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w przepisach dotyczących sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597).

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które będzie oddziaływał akt normatywny

Proponowane zmiany będą oddziaływać na banki, zakłady ubezpieczeń, zakłady reasekuracji i firmy inwestycyjne oraz Komisję Nadzoru Finansowego.

2. Konsultacje społeczne

Projekt ustawy zostanie przekazany celem konsultacji do: Polskiej Izby Ubezpieczeń, Związku Banków Polskich, Krajowego Związku Banków Spółdzielczych, Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, Izby Zarządzających Funduszami i Aktywami, Polskiego Stowarzyszenia Aktuariuszy, Giełdy Papierów Wartościowych SA, Bondspot SA, Krajowego Depozytu Papierów Wartościowych SA, Izby Gospodarczej Ubezpieczeń i Obsługi Ryzyka, Związku Maklerów i Doradców, Izby Domów Maklerskich, Stowarzyszenia Inwestorów Indywidualnych, Stowarzyszenia Emitentów Giełdowych, Stowarzyszenia Rynków Finansowych ACI Polska, Polskiego Stowarzyszenia Inwestorów Kapitałowych oraz Izby Gospodarczej Towarzystw Emerytalnych.

3. Wpływ aktu normatywnego na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Wejście w życie projektowanych przepisów nie będzie miało wpływu na dochody i wydatki sektora finansów publicznych.

4. Wpływ aktu normatywnego na rynek pracy

Wejście w życie projektowanych przepisów nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

5. Wpływ aktu normatywnego na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Proponowane zmiany mogą pozytywnie wpłynąć na rynek finansowy poprzez usprawnienie nadzoru sprawowanego nad podmiotami wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego.

6. Wpływ aktu normatywnego na sytuację i rozwój regionalny

Wejście w życie projektowanej ustawy nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

7. Wskazanie źródeł finansowania.

Projekt ustawy nie pociąga za sobą bezpośrednich obciążeń budżetu państwa oraz budżetów jednostek samorządu terytorialnego.